

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 23.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411867871888.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Alt dette gjorde, at Grundtvig blev den, han var. - Kun een Ting forandrede han, han fik saadanne Klæder, at han - efter sin Stand - ei hehøve[de] at skamme sig. - Nei, i Henseende til Komplimenter, der var det ligesaa galt. - Grundtvig var vel født og opdraget paa Landet, men Naturen - maaskee tillige tidlig Læsen om Pavers Tøffelkys etc. - havde gjort ham til deres afsagte Fiende. - I Aarhus havde han ofte ærgret sig over at være nødt til at tage Hatten af for enhver velklædt Nar, eller i det hele for gandske Ubekjendte. - Han glædede sig over, at sligt ei brugtes i Hovedstaden, og han glædede sig end mere ved at høre, Omgangen i Husene var ligesaa fornuftig og complimentfri, og at man der kun brugte et almindeligt Buk - og i det høieste et Haandkys for Vertinden - istedet for alle de specielle Rygkrumninger, Fodskravninger, eller Strækkelser, og Poteslikninger. Men hvor fandt han sig ikke skuffet? Han har gjort den - som han troer - rigtige Bemærkning, at hvor liden Priis de kjøbenhavnske Damer end sætte paa et Menneske, fordre de dog - naar de nødes at taale ham i deres Selskab, den høieste Opmærksomhed af ham, den de dog vil have Ret til at besvare med Haan. - Det er den *in immodicum* 2 potenserte Forfængelighed. - Grundtvig kan frembyde sig selv som Exempel; Han er overbeviist om, at [skjønt] de Damer, vrede Guder stundum lode ham være under Loft med, foragtede ham, gaves ham dog saadanne Prædikater for sin Uagtsomhed, der kun passede paa et Subjekt, der tilsidesatte de almindeligste Beviser paa Høflighed og manglede selv Begreb om, hvad man kalder Levemaade. - Desuagtet blev Grundtvig ei bedre. Paa den skammeligste Maade fordreiede han den - ellers rigtig nok sande Sætning -: Man bør stedse ligne sig selv. - Ei troer Jeg, han var gal ^{*}_{*} 24 nok til at anvende paa sin Stilling, hvad Epiktet forstum sagde til de unge Filosofer: »Kjerer jer ikke om Pøbeiens Griin! Bliver eder selv stedse lige, og den vil snart beundre, hvad den nys udpeeb!« thi Sammenligningerne havde dels paa begge Sider været saare formastelige, og dels havde Haabet været meget for sangvinsk. - Nei, han troede snarere, en anden Nyhed vil snart afløse denne, og naar de faae afilet, tie de. Han havde Ret, men ei, som han ønskede. De glemte ham ofte, men naar de ei havde andet at spotte over, var han det samme for dem, som Holbergs Komoedier for Theatret. De tie vist, naar de faae afilet, men de rette Kjøbenhavneres Latter og Liv endes paa engang, og vist nok, skulde de belee alle deres egne Latterligheder, var Livet endda meget for kort. - Jeg vil nu blot lægge til - for at have alt om dette Huus paa eet Sted -, at der i den sidste Tiid - som dog overskrider 1802s Grændser - opstod nogle ynkende Væsner, dem Grundtvig maatte anseet for dobbelt spottende, dersom deres Forstands Masse - Man kalder jo ogsaa en Flue et Dyr - [ei] var ham for vel bekjendt dertil.